

обвинява, като да е направил нѣкое прѣстѣпление, за гдѣто ухапалъ кърмачката си когато билъ още на нѣнка, и отъ тамъ се възползува да напада невинността на дѣцата. Но противъ него има авторитетъ, прѣдъ когото и неговий трѣбва да прѣклони глава; то е авторитетътъ на тѣзи думи: „Оставете да дохождатъ при мене малкитѣ дѣца“, и: „Този, който не стане като едно отъ тѣзи малки дѣца, нѣма да влѣзе въ царството небесно“. Св. Августинъ се заплита въ хитрини за да истѣлкува послѣднитѣ думи. Той притѣзва, че това изрѣчение значи че, както дѣцата сж малки по станъ, тѣй трѣбва да бжджтъ и святиитѣ по скромность. Но това измждрено тѣлкувание нѣма никаква правдоподобность; то разваля хубостта на най прѣвсходнитѣ евангелски думи; то е противно на прѣданието което ни описва Иисусовата любовь къмъ дѣцата; най сетнѣ, то е противно на природата която ни кара да обичаме дѣтинството, не само защото е обичливо, приятно и вѣсело, но защото е просто и откровенно.

Не искамъ да кажиж че дѣтето никога не прави зло, нито даже че по нѣкога не го прави доброволно. Но най напрѣдъ, има разни периоди въ дѣтинството; не отказвамъ че въ една извѣстна доба идеята за доброто и злото се появява въ умътъ на дѣтето, и че съ това распознавание въ душата му влазя една извѣстна доброволна лошевина. Тѣзи минути пристига по рано или по късно, споредъ дѣцата; но у всичкитѣ дѣца има едно първо дѣтинство съвершенно наивно, което прави зло безъ да знае що е зло, или понѣ безъ да го